

ATSLĒGA NO TĀM DURVĪM

 Tā ir privilēģija atrasties šai lūgšanu namā! Arī man tas bija nedaudz negaidīti. Es, zinādams, ka šovakar ir vakarēdiena vakars, man vienmēr patik atnākt uz vakarēdienu, ja es atrodos kaut kur tuvumā. Tāpēc ka tas... Es domāju, ka visiem kristiešiem vajadzētu ar prieku gaidīt līdzdalību vakarēdienā, jo Jēzus sacīja: “Ja jūs neēdisiet, tad jums nav daļas ar Mani.” Tādējādi tas... vienmēr ir liela privilēģija atnākt uz draudzes namu. Turklāt šovakar brālis Nevils sacīja, ka viņš ir nedaudz aizsmacis un—un gribētu, lai es runātu mūsu sanāksmei. Es pateicu viņam, ka es to darišu ar prieku. Es gribētu arī paziņot, ja...

² Ritvakar būs vīru sanāksme, aizbildņiem, ritvakar, un uzņēmējiem no šīs draudzes, sanāksme būs pirmdien vakarā, kā jau viņiem ierasts, un viņu... ir kaut kas jāizlemj kopā ar darba izpildītāju. Droši vien jūs visi zināt, ka mūsu—mūsu projekts tika apstiprināts, un mēs varēsim būtēt dievnamu. Tāpēc viss ir apstiprināts, un mēs sāksim droši vien šajā nedēļā. Cik man zināms, darbi dievnamā sāksies šajā nedēļā. Un šeit, Džefersonvilā, mums atteica. Taču mēs vērsāties pie Indianapolisas, pie štata, un mums tika dota atļauja, tāpēc mēs to būvēsim. Un tā, sāks droši vien šonedēļ. Tas būs zināms pēc sanāksmes ritvakar. Un pēc tam, ritvakar pēc sanāksmes, ja viņi nesāks šonedēļ, ja kaut kas notiks, ja darbuzņēmējs nespēs sākt šonedēļ, tad viņš sāks pēc nedēļas.

³ Bet nākamajās brīvdienās, sestdienas vakarā, svētdien no rīta un svētdien vakarā, nākamajā nedēļā, šajā nākamajā sestdienā un svētdienā, ja Dievs ļaus, es atkal gribu novadīt trīs sanāksmes pēc kārtas, kā mēs izdarijām pirms dažām nedēļām. Un pēc tam, kad mēs... Tas būs sestdien vakarā, un pēc tam svētdien no rīta un pēc tam svētdien vakarā. Nākamajā, tas būs šī mēneša trīspadsmitajā un četrpadsmitajā datumā.

⁴ Bet pēc tam, pēc tā visa mēs ar dažiem brāļiem aizbrauksim uz Kolorādo, medību braucienā, pēc tam atgriezīsimies. Ja dievnams, kad tas būs pabeigts, ja tā būs Dieva griba, es gribu veltīt, iespējams, veselu nedēļu, pirms atkal aizbraukšu uz sanāksmēm, un runāt par *Septiņiem Zimogiem* no Atklāsmes grāmatas. Tieši pirms... Kā mums jau bija *Septiņi Draudzes Periodi*, tagad Tam sekos *Septiņi Zimogi*.

⁵ Un, droši vien, pēc kādām divām vai trim nedēļām, jo man šķiet, ka viņi apgalvo, ka ar tādu cilvēku, kuru viņi grasās ielikt tam darbam, viņi varēs, mēs varēsim uzcelt dievnamu un to pabeigt aptuveni desmit, piecpadsmit dienās, kaut kā tā. Tad mēs varēsim izsēdināt šeit apmēram divas reizes vairāk cilvēku nekā

šobrīd, jeb varbūt trīs reizes vairāk. Un tieši tāpēc es gaidu, kad pienāks tas laiks.

⁶ Tāpēc ka iepriekšējā sestdienā un svētdienā bija drausmīgi, jūs zināt. Pulksten divos dienā šeit stāvēja tik daudz cilvēku, ka dievnams būtu bijis pārbāzts, bet draudze vēl pat nebija atvērta. Nākošajā rītā pulksten piecos, viena medmāsa, kas dzīvo man kaimiņos, atbrauca no turienes, sacīja: “Piecos no rīta apkārt dievnamam bija stāvgrūdām pilns ar cilvēkiem.” Tāpēc, kad cilvēki atbrauc, tur nav vietas, un viņi zaudē drosmi un viņi aizbrauc. Un—un turklāt tie, kas stāv kājās, saspiežas un aizsprosto ejas starp soliem, viņi jūtas ļoti saspiesti un tā tālāk. Un es redzu, kā tur stāv sievietes, svīst, ziniēt, šādi, viņas ir vienos sviedros. Un kāds virietis atdod savu vietu sievietei, un pēc tam viņš stāv, līdz sāk sāpēt kājas, un kāds cits atdod viņam savu vietu. Jūs zināt, lūk, tādā veidā, un tas ir bēdīgi, bet mātes ar slimiem bērniņiem un tā tālāk, tas ir slikti.

⁷ Tāpēc šobrīd mēs cenšamies to novērst, uzceļot lielāku dievnamu. Un mums būs jaukas telpas, kur bērni, reizēm . . . un traucē, piemēram, ja bērniņi raud; nu, mums būs tam istaba, lai mātes var tur ieiet, turpinātu skatīties dievkalpojumu, un tas tiks pārraidīts pa tiešo uz to istabu. Un būs istabas svētdienas skolai, un viss būs uztaisīts tieši tā, kā tam ir jābūt. Un tas, ja tā būs Dieva griba, notiks, sāksies nākamajā nedēļā.

⁸ Jūs visi par to simtprocentīgi nobalsojāt, tāpēc mēs tieši pie tā pieturamies, saprotiet. Draudze ir suverēna. Kā saka draudze, tā arī ir. Ne aizbildņi, neviens cits. . . Katram aizbildnim ir tikai viena balss. Draudzes ganam ir tikai viena balss. Tā ir tieši draudze, tāda—tāda ir draudzes demokrātija, draudzes suverenitāte. Izsakās pilnīgi visa draudze. Tas arī viss. Un mums tas patīk, jo mums nav bīskapu vai hierarhijas, vai uzraugu un tā tālāk, kas pavēl mums *to*, *šito*, un *to*. Tas ir Svētais Gars draudzē, lūk, kas runā. Man patīk tāds noteikums, un tas ir ļoti labs.

⁹ Un es pajautāju: “Vai jūs visi gribat pagaidīt, līdz mēs savāksim pietiekami, lai nojauktu šo dievnamu un uzceltu lielu baznīcu?” Tas bija aizbildņu padomē, bet aizbildņi šo jautājumu nevarēja izlemt. Un tad viņi paprasīja man kā galvenajam uzraugam atnākt un pajautāt draudzei. Tāpēc es sacīju: “Mums ir pietiekami daudz naudas, lai palielinātu dievnamu un sataisītu to pavisam citādāk, un tā tālāk, nekā mums tas ir tagad.” Es sacīju: “Lūk, mēs varam to izdarīt jau tagad vai arī krāt naudu, līdz sakrāsies tik daudz, lai uzceltu pilnīgi jaunu dievnamu kaut kur citā vietā.”

¹⁰ Un mēs draudzē veicām balsošanu, un visi vienbalsīgi nobalsoja par to, lai “nekavējoties atjaunotu dievnamu, tas ir, vienkārši uzreiz pārbūvētu dievnamu lielāku”. Un tieši pie tā mēs turamies.

¹¹ Bet pilsētas padome šeit Džefersonvilā mums atteica, pateica, ka mēs nevaram to darīt. Taču mēs devāmies tālāk un vērsāmies Indianapolisā un iesaistījām tajā štatu. Un tad viņi atsūtīja atbildi, lai “darbojamies”, ka mums ir tiesības to būvēt. Tāpēc tagad šai pilsētai ar to vairs nav sakara, to izlēma štats. Tāpēc mums ir atļauja, un šobrīd darbuzņēmējam atļauja jau ir rokā, un, manuprāt, viņi ir gatavi sākt jebkurā laikā.

¹² Ritvakar, ja—ja darbuzņēmējs pateiks, ka viņš grib sākt nākamajā nedēļā, tad es vienkārši izlaidīšu tās sanāksmes uz . . . līdz mēs nesāksim *Septiņus Zimogus*. Taču, ja darbuzņēmējs nevarēs sākt jaunnedēļ, tad nākamajā svētdienā, sestdienā un svētdienā, es pirms aizbraukšanas novadišu sanāksmi.

¹³ Un vēl, es grasījos novadīt tās šajā svētdienā, bet tad uzzināju, ka šovakar būs vakarēdiens, tāpēc šo svētdien es tās atcēlu. Jo, kad ir tik daudz cilvēku, piedalīties vakarēdienā ir ļoti neērti, taču, kad mums būs lielāks dievnams, tad mēs varēsim.

¹⁴ Un tā, mums šeit ir topošais prezidents. Tas . . . Ak, jūs zināt, par ko es runāju, viņš pavisam nesen piedzima Hikersonu ģimenē. Un mūsu māsa pianiste, lūdzu, atnāc un nospēlē mums uz klavierēm “Atvediet viņus”, lūdzu, vai kaut kādu tādu dziesmiņu. Šis jaukais mazais džentelmenis Hikersonu ģimenē, kurš tik ilgi tika gaidīts, visbeidzot ir parādījies. Ļoti jauks draudzīnš, un, protams, Hikersoniem viņš ir īsta bagātība. Bet mums viņi visi ir bagātība, mēs viņus mīlam, viņi patiešām ir mūsu brālis un māsa. Mēs esam pateicīgi, ka viņu ģimenē ir piedzimis šis mazulis, kurš ģimenē ir uztaisījis istu revolūciju. Un lai tēvs un māte tagad atnes šo mazulīti veltīšanai. Lūk, Rakstos ir teikts: “Pie Viņa pienesa bērniņus, zīdaiņus, lai Viņš uzliktu tiem Savas rokas un tos svētītu.”

¹⁵ Lūk, pasaulē ir tādi cilvēki, kuri tic tam, ko viņi sauc par “zīdaiņu kristīšanu”. Tas ir, viņi paņem tos mazuļus un vispār tos nekristī, jo viņi tikai aplsaka tos ar ūdeni. Lūk, neko tādu mēs Bibelē neatrodam, kur tiktu aplsacīts kāds pieaugušais, nemaz nerunājot par bērniem.

¹⁶ Lūk, kristība ir apliecinājums tam, ka ir paveikts iekšējs žēlastības darbs. Bet mazajiem zīdaiņiem vispār nav grēka apziņas. Tāpēc, kad Jēzus nomira uz krusta, Viņš nomira, lai aizvāktu pasaules grēku. Un, kad mazulis kļūst par cilvēcisku būtni un piedzimst šajā pasaulē, viņam pašam vēl nav grēka, tāpēc viņam nav vajadzīga nekāda grēku nožēla. Taču, tad Jēzus Kristus Asinis aizvāc to grēku. Protams, bērniņš piedzimst grēkā, ir izveidots nelikumībā, atnāk pasaulē, runādams melus, un pēc dabas viņš ir grēcinieks, taču Jēzus Kristus Asinis izpērk no tā. Bet, kad bērniņš sasniedz atbildības vecumu un spēj izšķirt, kas ir pareizi un nepareizi, tad viņam ir jānožēlo tas, ko viņš ir izdarījis. Šobrīd viņa grēks ir vienkārši tas, ka viņš ir dzimis grēkā, tas ir cilvēces grēks, tas ir tas grēks, ko izdarija

Ādams un Ieva, un Dievs neskatās uz to, pateicoties Jēzus Kristus Asinīm. Šobrīd bērniņam nav grēku, kuri viņam būtu jānožēlo, līdz viņš nesagrēkos; tad viņam ir jānožēlo. Saprotat? Bet, kad viņš nožēlos grēkus, tad ir laiks kristīties, un tad viņš tiek kristīts caur iegremdēšanu.

¹⁷ Līdz tam laikam mēs sekojam Bībeles instrukcijām, kur ir teikts: “Viņi pienesa Jēzum bērniņus, lai Viņš uzliktu tiem Savas rokas un tos svētītu.” Šovakar šie jaukie vecāki pienes šo mazuli pie mums ar draudzes ganu veltīšanai. Un viņi uzskata, ka, atdodot viņu Kristus pārstāvju rokās, viņi atdod to Kristus rokās. Pēc tam ticībā mēs atnesam bērniņu pie Dieva, lai pateiktos par viņa uzrašanos šeit un lūgtu Dievam svētīt viņu, un mēs to saucam par “mazuļu veltīšanu”.

¹⁸ Lūk, jūs zināt, kā es rikojos pats ar saviem bērniem. Mana mazā meitiņa šodien ir Godībā, un viņa bija veltīta Tam Kungam šeit, pie altāra. Šodien tur aizmugurē sež mans dēliņš un meita, kuri vēl nav kristīti. Viņai ir vienpadsmit, šodien es ar viņu par to runāju, ar Sāru, par kristību. Bet Jāzepam ir tikai septiņi, tāpēc viņš vēl ir pārāk mazs tam, līdz kamēr. . . Ja viņš to sagribētu un pateiktu, ka Dievs ir ielicis to viņa sirdi, tad es to izdarītu. Taču, kas attiecas uz mazuļiem, tad es vienkārši veltu viņus Tam Kungam, jo šādi par to māca Raksti.

¹⁹ Brāli Nevil, tagad, lūdzu, atnāc līdz ar mani pie šī jaukā puisēna. Es baidījos. . . Vai tas ir Holins? Holins? Jā, Holins juniors. Stefans Holins. Nu ko, lieliski. Ak, es domāju, ka viņš guļ. Tieši tāds ir Hikersonu raksturs, lai kas arī nenotiktu. Nesen, kad es viņu ieraudzīju, es pateicu: “Prezidents,” un tā tālāk. Nu, protams, viņš vēl ir pārāk maziņš kam tādām, saprotiet, lai runātu par viņu kā par “prezidentu”. Sveicināts! Nu, es zinu, ka katrai dievbijīgai mātei tas ir īsts dārgums. Vai tad jūs tā nedomājat? Ļoti jauks. Un tagad, brāli Hikerson un māsa Hikersonē, kā Kristus kalps, kā jūsu gans, es ticībā ielieku šo bērniņu Jēzus Kristus rokās, Kura rokās jūs gribat viņu atdot, Viņa rokās.

²⁰ Nolieksim mūsu galvas, kad mēs ar draudzes ganu stāvam šeit, uzlikuši bērniņam mūsu rokas.

²¹ Mūsu Debesu Tēvs, Bibelē viņi nesa pie Tevis bērniņus, lai Tu uzliktu viņiem Savas rokas un viņus svētītu. Un patiesi, Kungs, viņi bija svētīti. Un tagad, lai sekotu Tavam piemēram, tam, ko Tu dariji, mēs esam centušies, Kungs, uzmanīgi lasot Biblieni un sekojot šim piemēram, rīkoties tieši tā, kā Tu. Un šis tēvs un māte, brālis un māsa Hikersoni, mūsu iemīļotie mācekļi no šī dievnama, pienes mums šo prieka daļiņu, kuru Tu esi nodevis viņu aprūpē. Tas ir nācis no Tevis, Kungs. Tu iedevi viņiem šo bērniņu. Un tagad viņi grib atdot šo mazo dzīvību Tev, kalpošanai Tev. Es lūdzu, lai Tu svētī šo bērniņu, lai Tu dāvā viņam ilgu dzīvi. Ja iespējams, lai viņš nodzīvo līdz Tā Kunga

Atnākšanai. Es lūdzu, lai Tu svēti viņu, lai kur viņš arī nebūtu. Lai viņš tiek audzināts kristīgā ģimenē, kādā viņš ir piedzimis. Un lai viņš paliek šajā ģimenē. Lai tēvs un māte nodzīvo līdz tam laikam, kad šis bērniņš stāvēs aiz kanceles, ja tas ir iespējams, un sludinās Evaņģēliju. Viņi labāk gribētu redzēt viņu tur, Tēvs, nekā uz troņa Baltaajā Namā vai vēl kaut kur, jo viņi ir Tavi kalpi un vēlas, lai šī bērniņa dzīve būtu veltīta un svētīta Dieva darbam.

²² Tagad es lūdzu, Tēvs, lai tu svēti bērniņu. Un lai Dieva žēlastība nonāk pār viņu, un lai viņš ir veselīgs un laimīgs visu savu dzīvi. Un lai tēvs un māte dzīvo, lai redzētu, kā viņš izaug, mēs vēlreiz lūdzam. Svēti viņu, kuru mēs svētijam Tavā Vārdā.

²³ Un tagad, mazais Stefan Holin Hikerson, es atdošu tevi Jēzum Kristum, lai tās svētības, par kurām mēs lūdzām, nonāktu pār tevi. Esi veselīgs un stiprs, mans mazais brālīt, un lai tu dzīvo, pagodinot Dievu. Jēzus Kristus Vārdā to lūdzam. Āmen.

Lai Dievs jūs svēti. Lai Dievs jūs visus svēti. Ļoti miļš mazulītis.

Kur vairs nekļūsim veci, nekad nekļūsim veci,
 Tai zemē, kur nekad nekļūsim veci;
 Nekad nekļūsim veci, nekad nekļūsim veci,
 Tai Zemē, kur mēs nekad nekļūsim veci.

²⁴ Vai tad tas nebūs brīnišķīgi? Jaunie būs pieauguši, bet vecie būs jauni. Nu, vai tas nav brīnišķīgi? Un mēs nekad neslimosim, un nekad neskumsim, un nekad nemirsim.

²⁵ Un tā, par kalpošanām brālis Nevils jau paziņoja. Tagad arī es gribu paziņot: neaizmirstiet par šo sanāksmi un par tām sanāksmēm, par kurām viņš runāja. Tāpat arī Fordas kundze, kura pirms daudziem gadiem nāca uz šo draudzi, pirms pāris dienām es aizvedu viņu pie meitas, un viņai ir astoņdesmit gadi, un vakar vakarā viņa aizgāja, lai satiktos ar To Kungu, man šķiet, pulksten astoņos. Un viņas izvadīšanu mēs ar ganu vadīsim Kutsa kapličā trešdien desmitos, pusvienpadsmitos, nākamajā trešdienā. Fordas kundze, kundze. . . Man šķiet es neatceros, kā viņu. . . Levija, Levija Forda kundze. Mūsu. . . Tā—tā ir tā Loida Forda māte, par kuru jūs lasījāt manā brošūrā, kā viņš gribēja saglabāt man skauta tērpu, bet man bija palikusi tikai viena bikšu stara. Lūk, tā—tā ir tā puīša māte. Tāpēc es todien viņu aizvedu un kopā ar viņu palūdzu; nabaga vecenīte. Un viņa aizgāja, lai satiktos ar Kungu Jēzu.

²⁶ Un tā, ja tā būs Tā Kunga griba, es gribētu šeit kaut ko paziņot par kalpošanām, ja vien tās jaunnedēļ notiks, ja es to šeit vispār ieliku, vismaz man šķita, ka es ieliku, par to, par ko es runāšu nākamajā, šajā nākamajā kalpošanā jaunnedēļ. Ja es—es domāju. . . Manuprāt, es to ieliku šajā grāmatīnā, nezīnu, vai es ieliku vai nē. Jā, te nu tas ir. Ja Dievs dos, sestdien vakarā es gribu sludināt par tēmu: “Kāpēc viens

cilvēks ietekmē otra cilvēka dzīvi.” Bet svētdien no rīta es gribu sludināt par “Piramīdas augšas uzlikšanu”. Bet svētdien vakarā es gribu sludināt par *Manu Pavadoni*, par tēmu *Mans Pavadonis*, nākamsvētdien vakarā. Un tā, lai Tas Kungs svēti to visu un palīdz man, jo es esmu bijis izbraukumos, un ir tikai daži pieraksti, ko izmantot.

27 Un tā, šovakar mēs gribam pasteigties un izdarīt dažas lietas. Starp citu, man šeit ir vēstule, kas—kas tikko kā atnāca pa pastu, Billijs to nesen paņēma, par to, ka Mičiganā ir kaut kādi brāļi, un to atsūtīja kalpotāju asociācija, un kas tik tajā nenotiek. Tieši tāpēc viss izskatās aizdomīgi, saprotiet. Ka viņi šeit apgalvo, ka kaut kādi brāļi no turienes ir pateikuši, ka es viņus tur sūtīju, un viņi sludina, ka vīriem ir jāpamet savas sievas un jāmeklē sava garīgā sieva, un ka—ka es esmu pilnīgi nekļūdīgs. Ka nav nekas. . . Un, ak, dažas no šausmīgākajām lietām, kādas jūs vien esat dzirdējuši. Un par to uzzināja kalpotāju asociācija, un viņi uzrakstīja man par to vēstuli, un ka es esmu viņus tur sūtījis, un tas ir radijais lielu jucekli. Un daži no viņiem pravieto un saka, ka tam vīrietim ir jāšķiras no *tās* sievas un jāapprec *ši*. Lūk, šī draudze zina, ka tādas blēņas mēs neatbalstām.

28 Mēs ticam Bībelei. Mēs ticam, ka tad, kad vīrs ņem sievu, tā ir viņa sieva, un tikai nāve var viņus šķirt. Tikai šādi. Tādām blēņām mēs neticam. Mēs neticam arī brīvajai mīlestībai. Mēs nekam tādām neticam. Mēs pilnībā ticam Bībelei un tikai Tai. Tāpēc es vienkārši uztaisīšu šīs vēstules kopiju un uzrakstīšu manu atbildi, un ielikšu to žurnālos, un tā—tā šis jautājums būs atrisināts. Es ceru, ka tā, jebkurā gadījumā, būs viņiem atbilde.

29 Un tā, šovakar, pirms mēs atvērsim Rakstus, parunāsim ar mūsu Kungu.

30 Mūsu Debesu Tēvs, mēs pienākam pie Tava žēlastības Troņa, Kunga Jēzus, Tā Varenā, Vārdā, Kurš nonāca lejā no Godības, lai atvērtu mums Dieva bagātības un dārgumus. Mēs esam tik ļoti Tev pateicīgi par to vareno Jēzu, Kurš bija Dieva izpausme, domāts tieši mums, un caur Viņu mums ir izpirkšana no mūsu grēkiem. Un mēs jau esam pārgājuši no nāves Dzīvībā, jo mēs ticam Viņam. Jo tā par Viņu ir uzrakstīts, ka Viņš sacīja: “Kas dzird Manus Vārdus un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā Dzīvība; un tiesā viņš nenāks, bet ir pārgājis no nāves Dzīvībā.”

31 Svēti Savus Vārdus šovakar, Kungs. Un mēs esam atnākuši, lai jau pēc maza brītiņa ēstu vakarēdienu. Kristieši, Valstības līdzpilsoņi, sanāks ap altāriem, un tur viņi pieņems to, ko mēs saucam par “vakarēdienu”, gabaliņu no—no svētā simbola, kuru Tu esi mums atstājis, ar ko mēs parādām, ka mēs ticam tam, ka Tu nomiri par mūsu grēkiem un augšāmcēlies trešajā dienā, un esi dzīvs uz mūžu, un mēs to darīsim, līdz Tu atgrieziesies, saskaņā ar Rakstiem, kā mums ir pavēlēts. Šķīsti mūsu sirdis no sliktām domām un visām mūsu izdarībām, kas bija pretrunā

Tavai varenaļai gribai. Tēvs, piedod mums un dāvā mums šodien Tavu žēlastību. Tagad pārlauz mums Dzīvības Maizi, iekš Vārda, kad mēs To lasīsim un par To runāsim. Jēzus Kristus Vārdā mēs to lūdzam. Āmen.

³² Un tā, Atklāsmes grāmatā, sāksim tikai ar vienu pantu, es gribu izlasīt 20. pantu, tas ir, 1. pantu no 20. nodaļas.

Es redzēju eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija rokā bezdibena atslēga un liela ķēde.

³³ Un tā, es gribu runāt, ja vien tas būtu, ja man būtu to jānosauc par tēmu no šejienes vai arī jāizvelk no šī fragmenta konteksts nākamajām divdesmit vai divdesmit piecām minūtēm, es gribētu to nosaukt: *Atslēga no tām Durvīm*. Lūk, es negribu to skatīt kā “atslēgas”, jo Pēterim tika iedotas “Valstības atslēgas”. Bet es gribu nosaukt to: *Atslēga no tām Durvīm*. Un tad, uzreiz pēc tam, es gribu nedaudz izteikties par vakarēdienu, pirms mēs to šovakar ēdisim.

³⁴ Un tā, atslēga. Es ievēroju, kad mēs šeit lasījām, ka šis Eņģelis nonāca no Debesīm ar atslēgu rokās. Manuprāt, Atklāsmes grāmatas 13. vai 19. nodaļā mēs atkal redzam, ka atnāca cits Eņģelis ar atslēgu. Bet atslēga ir, atslēga ir domāta tam, lai kaut ko atslēgtu, kaut ko, kas ir aizslēgts, vai arī tam, lai kaut ko aizslēgtu. Taču atslēga tiek dota šim mērķim.

³⁵ Un tā, ir daudz dažādas atslēgas, jo atslēgām ir daudz pielietojumu. Ir atslēgas no noliktavām. Ir atslēga no jūsu mājas, ir atslēga no jūsu automašīnas. Un mēs tās saucam par atslēgām, un tās ir atslēgas. Un daudzos gadījumos tām var uztaisīt dublikātu. Vai arī mājai reizēm var uztaisīt, kā mēs to saucam, mūķizeri. Citiem vārdiem sakot, tā ir tāda atslēga, kura ir uztaisīta it kā ar sviriņām, tās kustās, kas—kas pagriež slēdzeni noteiktā veidā un var atslēgt gandrīz jebkuras durvis, saukta par “mūķizeri”. Tās forma atbilst daudzām atslēgām, un tādā veidā ar to var atslēgt mūsu mājas vai pat mūsu automašīnas, var lietot kā dublikātu. Un vēl ir . . .

³⁶ Nekāda atslēga nevarēs atvērt durvis, ja to neizmantos kāda roka. Ir vajadzīgs, lai kāds šo atslēgu pielieto. Atslēga pati sevi nevar lietot. Ir vajadzīgs kāds, kas šo atslēgu pielietos.

³⁷ Līdzīgi kā šis mikrofons, caur kuru es—caur kuru es runāju. Šis mikrofons ir mēms. Ja kāds tajā nerunās, tas pats nevarēs ierunāties. Kādam ir caur to jārunā. Tāpēc tas nav mikrofons, tā ir tā balss jeb skaņa (aiz tā), kuru mikrofons pārraida pa gaisa viļņiem līdz jūsu ausij.

³⁸ Lūk, tieši tā tas ir ar Evaņģēlija sludināšanu. Tie nesam mēs paši kā kalpotāji, mēs neesam Evaņģēlijs. Bet mēs esam tikai raidītāji, un caur mums, caur cilvēkiem, tiek pārraidīta Dieva Balss klausītājam.

³⁹ Tas pats ir ar viziju. Šajā brīdī man nav nekā, ko pateikt draudzei par kādu viziju. Taču, ja Svētais Gars man no sākuma parādītu viziju, tad es nodotu to viziju tam, kam tā bija adresēta. Tāpēc tā nebūtu mana, es, vizija nebūtu no manis paša. Viziju iedod Dievs, bet es darbojos kā raidītājs, lai atnestu cilvēkiem vizijas vēstījumu.

⁴⁰ Lūk, tas pats ir ar atslēgu. Piedodiet. Lai atvērtu durvis, atslēgu noteikti ir jātur kādai rokai. Saprotiet, ir jābūt rokai. Lūk, un tā atslēga, par kuru es šodien grasos parunāt, to atslēgu var turēt tikai viena roka, un tā ir ticības roka. Tikai un vienīgi tas var—var turēt šo atslēgu. Un rokas tur arī citas atslēgas, bet tam ir vajadzīga ticības roka.

⁴¹ Lūk, paņemsim, piemēram, zināšanu atslēgu. Lūk, cilvēkam ir, ja viņš cenšas sakrāt zināšanas, saprotiet, tam ir atslēga. Ir kāds paņēmieni, kas tam cilvēkam ir jāatver. Viņam ir jābūt . . . ir jādabū grāmatas un jāiemācās, un viņš nevar . . . neviens nespēs viņu iemācīt. Viņu var apmācīt, taču jāiemācās ir viņam pašam. Bet to var izdarīt tikai vienā veidā: viņam ir jāsatver tā atslēga, kaut kas tajā, kas atvērs jeb at- . . . atklās viņam tās zināšanas, kuras viņš meklē.

⁴² Un ir tādi cilvēki, kas mēģina spēlēt klavieres un . . . vai mūziku. Viņi vienkārši nezina, kā to darīt, bet viņi var iet uz turieni, un skolotājs var mācīt stundu pēc stundas, taču viņi nekad to neiemācīsies. Viņi vienkārši nevar satvert to atslēgu no tā noslēpuma, kā skan mūzikas ritms un melodija, un pārējais. Ir vajadzīga atslēga.

⁴³ Un matemātikā, ir atslēga no matemātikas, kura tev vienkārši ir jāizprot. Esmu redzējis cilvēku, kas varēja paņemt četras ciparu rindas un uzlikt pirkstus, vienu pirkstu uz katras ciparu rindas, un vienkārši vilkt *šādi* uz leju, bet tie skaitļi, iespējams, bija no kādiem pieciem vai sešiem cipariem, un uzrakstīt apakšā atbildi. Saskaitīja uzreiz četras rindas, jebkuras, no viens līdz deviņi. Nu, man ir grūti pat vienu rindu saskaitīt, ja vien aprēķinam man pietiktu roku un kāju pirkstu, lai saskaitītu vienu rindu. Vienkārši, es neesmu varējis atrast to atslēgu. Taču, redziet, dažiem vienkārši ir atslēga no tā, un viņi zina, kā to darīt.

⁴⁴ Un ir atslēga no zināšanām, cilvēks priekš zināšanām. Ir atslēga no zinātnes, no zinātniskiem pētījumiem. Un tā, ir, tā ir svarīga atslēga. Cilvēki meklē to atslēgu.

⁴⁵ Kā nu jau pirms kāda laiciņa viņi atklāja atomu un uzzināja, ka eksistē atomi un ka vēlāk no atomiem veidojas molekulas, un tā tālāk. Lūk, cilvēki sāka pētīt, kāds ticēja, ka, ja viss turas kopā, pateicoties šim atomam, ja varētu to atomu apgriezt apkārt, tad viss, kas uz tā turas, tas izjuks gabalos. Tāpēc ka viss turas kopā pateicoties atomam, mēs to zinām. Lūk, šis stabs turas uz atomiem. Jūs tiekat saturēti kopā ar atomiem.

Zāle, koki, viss turas kopā atomu dēļ. Nu, ja tas atoms griežas tikai vienā virzienā, ja to sašķeltu un novirzītu pretējā virzienā, tad tas kļūs iznīcinošs. Un, lūk, lielie zinātnieki ticēja, ka to var izdarīt, un viņi strādāja un strādāja, un sēdēja stundu pēc stundas, un nedēļu pēc nedēļas, gadu pēc gada, un galu galā viņi to pārvarēja.

⁴⁶ Manuprāt, tas bija Tomas Edisons, attiecībā uz gaismu, viņi saka, ka tas cilvēks zināja, ka viņš varēs iegūt gaismu no elektrības. Viņš izgudroja elektrisko spuldzi. Un viņš pat uz gultu naktis negāja. Viņš ņēma rokās sviestmaizi un ēda, sēdēja tur, pārdomāja un strādāja. Kaut kur viņa prāta dziļumos kaut kas viņam sacīja, ka viņš var to izdarīt. Kas tas ir? Tā ir atslēga, kas var atvērt to ceļu.

⁴⁷ Pirms ne tik daudziem gadiem dzīvoja viens cilvēks, kas uzskatīja, ka viņam ir talants rakstīt komiksus. Viņš ticēja, ka viņam rokā ir šī atslēga. Un viņš gribēja... viņš devās... Viņš dzīvoja Kanzasā. Viņš devās pie slavenas avīzes redaktora Kanzasas pilsētā un paņēma līdzi dažus savus darbus. Un tas redaktors sacīja: "Ser, tev vienkārši tā nav. Tu, nav nekādas jēgas mēģināt, tev—teve nekas nesanāks." Taču viņu tas neapmierināja. Viņš zināja, ka viņam tas bija. Un viņš atkal un atkal atgriezās, un centās, taču viņš (redaktors) viņam atteica. Galu galā viņš vērsās pie citiem, un arī tur viņam atteica, sacīja: "Mister, tev tas vienkārši nav. Tev nekas neizdosies." Tomēr viņš ticēja, ka viņam tas var izdoties. Lūk, kas par lietu, viņš kaut ko turēja savā rokā! Visbeidzot viņš atrada darbu: uzrakstīt nelielu scenāriju priekš, manuprāt, kaut kādu redakcijas rakstu kādai draudzei, kaut kādu nelielu komisku draudzei. Un viņš noirēja nelielu garāžu, kur mudžēja no žurkām vai pelēm, kur it visur skraidelēja peles un tā tālāk, pa viņa gultu, un viņš ievēroja, ka viens pelēns izskatās tāds neparasts. Tieši tur radās stāsts par Mikimausu. Tagad viņš ir multimiljonārs Volts Disnejs. Kāpēc? Viņš kaut ko turēja rokā un viņš zināja, ka viņam tas ir; viņš zināja, ka viņš var to izdarīt. Un tieši tā tiek īstenoti visi varenie sasniegumi. Kad vīrieši un sievietes tur kaut ko rokā, ka viņi zina, ka viņi var to izdarīt.

⁴⁸ Reiz valsti satrieca poliomiēlīts. Tāpēc šobrīd mums visiem ir jātaisa tā vakcīna, lai to iznīdētu. Kad satrieca poliomiēlīts... Vakar, kad es braucu pa ceļu, klausījos ārstu, vienu ārstu no Luisvilas. Viņš sacīja: "Pirms dažiem gadiem, kad šī lielā epidēmija uzbruka Luisvilai," sacīja, "ja kāds būtu pabijis manā vietā, kad es vienlaicīgi redzēju piecdesmit septiņus elpošanas aparātus un vīriešus, sievietes, puisēnus un meitenes, kurus bija paralizējusi slimība, kas saucas 'poliomiēlīts', un neko tur nevarēja darīt." Sacīja: "Es neko tādu vairs negribu redzēt."

⁴⁹ Taču zinātne aizdomājās: "Ja eksistē tāds ļaunums kā poliomiēlīts, tātad noteikti ir arī tas, kas to neitralizē." Viņi pūlējās, viņi stāvēja uz ielām ar zābakiem, tie ugunsdzēsēji, viņi

turēja cepures un lūdza ziedojumus, viņi klejoja, viņi darija visu, cenšoties atrast to atslēgu, lai atvērtu durvis uz brīvību. Un galu galā viens kristiešu džentelmenis uzvārdā Salks atrada vakcinu. Kāpēc? Tāpēc ka uz spēles bija likts ļaunums, uz spēles bija likts slepkava; kaut kur bija tā atslēga, kas atkal varētu atslēgt cilvēkam brīvību, un Salka vakcīna bija varens līdzeklis. Ak, lūk ko var izdarīt atslēga! Tika izgudrota vakcīna, un tagad ar šo vakcinu tiek iznīdēts poliomiēlīts, jo tā bija “nepārtraukta un neatlaidīga meklēšana”, tā atslēga kaut kur bija. Bija jābūt kaut kādai potei pret to, un viņi bija apņēmušies to atrast.

⁵⁰ Un, ja eksistē tāds ļaunums kā poliomiēlīts, difterija, bakas, dzeltenais drudzis, tetānuss, trisms un tā tālāk, un zinātne ir bijusi spējīga cīnīties ar šo ļaunumu dienām un naktīm, līdz viņi ir atraduši poti pret to, jo tas ir ļaunums, tas ir slepkava, tad cik daudz vairāk ir jābūt atslēgai, lai glābtu cilvēku, kurš atrodas grēka cietumā! Ir atslēga no tām durvīm, lai atbrīvotu no tā cilvēku.

⁵¹ Atslēga, parasti, kad atslēga pagriežas slēdzenē un kad tiek atrasta atslēga, tā noteikti būs no kaut kā dārga, no kaut kā vērtīga, jo citādāk to nemaz neliktu aiz atslēgas. Ja tas nav tā vērts, lai to aizslēgtu, tad vienkārši tā ari atstāj. Taču, kad tas ir tā vērts, lai to aizslēgtu! Tāpēc atslēga parasti norāda uz kaut ko jeb ir veids, kā ieiet kaut kur, kur ir kas vērtīgs. Atslēga, lūk, kam tā ir domāta, lūk, tā atslēgs kaut ko, kas ir vērtīgs.

⁵² Un tā, mēs lasām Svētā Jāņa 10. nodaļā, ka Jēzus sacīja: “Es esmu Durvis aitu kūti. Es esmu tās Durvis,” nevis *kaut kādas* durvis, “*tās* Durvis, vienīgās Durvis. Es esmu Ceļš, tas vienīgais Ceļš, Patiesība un Dzīvība, un neviens nenāk pie Tēva, kā tikai caur Mani. Es esmu tās Durvis aitu kūti, un visi, kas nāk pirms Manis, ir ienaidnieki, zagļi un laupītāji.” Viņš ir tās Durvis uz aitu kūti. Viņš ir tās Durvis uz glābšanu.

⁵³ “Nav cita Vārda zem Debesīm dota, kurā mums dota pestīšana, tikai caur Jēzus Kristus Vārdu.” Nevis caur draudzi, konfesiju, ticības mācību, nevis caur kaut kādām doktrinām; tikai caur Jēzus Vārdu. Tā ir—tā ir tā Atslēga. Nav brīnums, ka Pēteris izmantoja vienu no tām Vasarsvētku dienā! Viņi sagribēja uzzināt, kā ienākt tajās Durvis. Viņš izmantoja to Atslēgu. Un ir tikai viena atslēga, jo ir tikai vienas Durvis. “Es esmu tās Durvis.” Bet Pēterim bija Atslēga no Tām. Un viņš sacīja: “Ikviens atgriezieties no grēkiem un kristieties Jēzus Kristus Vārdā jūsu grēka piedošanai, un jūs saņemsiet Dieva dārgumus.” Tā ir Atslēga no tām Durvīm, bet Jēzus ir tās Durvis.

Tikai vienas Durvis ved uz dziedināšanu, un tās Durvis ir Jēzus.

⁵⁴ Tikai vienas Durvis ved uz mieru. Jā. “Savu mieru Es dodu jums.” Tikai Viņš ir Durvis uz istu mieru. Tu vari domāt, ka tev ir miers. Tu vari sakrāt pietiekami daudz naudas, lai

nopirktu sev māju; tu vari sakrāt pietiekami daudz naudas, lai nopirktu saviem bērniem apģērbu, būt paēdušam, bet varbūt tu esi sakrājis pietiekami daudz popularitātes, lai būtu populārs cilvēku vidū. Taču nakti, kad tu novelc apavus un gatavojies apgulties, ir tikai Viena Lieta, kas var iedot tev mieru. Tas ir, pat ja tu zini, ka šonakt tu mirsi, ir tikai viens Miers, un tieši: Jēzus ir tas Miers. Viņš ir mūsu Miers.

⁵⁵ Viņš ir mūsu Dziedināšana. “Es esmu Tas Kungs tavš Dievs, kas dziedē visas tavas vainas.”

⁵⁶ Viņš ir Durvis uz Debesīm. Un nav citu durvju vai cita ceļa, kā vien caur Jēzu Kristu. Viņš ir tās Durvis uz Debesīm.

⁵⁷ Un tā, Jēzus ir Durvis uz visu to, bet ticība ir tā atslēga, kas atver šīs Durvis. Un tā, ja Jēzus ir tās Durvis uz visiem šiem Dieva apsoliņumiem, tad ticība Viņa pabeigtajam darbam atver visas durvis uz visiem dārgumiem, kas atrodas Dieva Valstības iekšienē. Saprotat? Atslēga ir . . . Ticība ir atslēga, kas atver visus Viņa dotos apsoliņumus. To izdara ticības atslēga, ticība Viņa pabeigtajam darbam. Lūk, par kādām atslēgām mēs runājam.

⁵⁸ Un tā, no vēstules Ebrejiem 11. nodaļas man šeit ir izrakstīts vesels saraksts ar tiem ticības varoņiem. Tieši šī atslēga no—no Durvīm aizbāza mutes lauvām. Tieši šī atslēga, ticība, atvēra cietumus. Tieši ticība, ticības atslēga nodzēsa uguns spēku, izbēga no zobena asmens, atgriezta dzīvē mirušos. Tieši ticība, ticības dzīvajam Dievam atslēga. Tā roka, tas virietis, tā sieviete, kas var satvert šo ticības atslēgu, var atvērt visus Dieva dotos apsoliņumus. Taču, ja jums nav šīs atslēgas, jūs vienkārši miņājaties, jūs nekad to neatvērsiet. Jūs pret to atsitīsieties, jo šī atslēga . . .

⁵⁹ Ikvienai pareizi uztaisītai atslēgai ir sviriņas slēdzenes iekšienē, un ir vajadzīga noteiktas formas, noteikta veida atslēga, lai pagrieztu tās sviriņas. Un, ja nesakritis tikai viens vienīgs robiņš, pilnīgi viss sasprūdis.

⁶⁰ Tāpēc es ticu pilnajam Evanģēlijam, katram Dieva Vārdam, kas atbrīvo Dieva spēku, kas atver cilvēkiem Viņa svētības. To atver tieši atslēga no tām Durvīm. Ak, tie lielle varoņi, tie pravieši un varenie Bibeles cilvēki, kuriem bija tā atslēga! Tieši tāpēc viņi varēja aizbāzt lauvām mutes, apdzēst uguns spēku, izbēgt no zobena asmens, augšāmcelt mirušos un darīt visvisādus brīnumus, jo viņiem bija tā atslēga, un viņi zināja, ka tā darbojas, jo šī atslēga bija ņemta no Rakstiem.

⁶¹ Lūk, ja es ielikšu ticības mācības atslēgu, tad es nezinu, kas tur sanāks. Ja viņi saka: “Mana draudze māca *šādi*,” tad es par to nezinu.

⁶² Taču, kad par to māca Bibeles un es turu savā rokā jeb savā sirdī ticības atslēgu, kas saka: “Tas ir Dieva Vārds,” tad tas apdzēsīs uguns spēku, tas atvērs dziedināšanu slimajiem, tas atvērs glābšanu pazudušajiem. Man ir jāpienāk pie tām Durvīm,

viss ir Viņa Vārdā. “Lai ko jūs darītu vārdos vai darbos, dariet to visu Viņa Vārdā.” Zinot, ka tā atslēga, kas tev ir, ir ticība, jo tā atslēga ir uztaisīta pēc Rakstiem. Lūk, ja tā ir ticības mācības atslēga, konfesionālā atslēga, tad es nezinu, kas tur sanāks. Taču, ja tā atslēga ir no Rakstiem, tad tā atslēgs, jo tā pateica Dievs. Un tā, ak, nav brinums, ka viņi varēja apdzēst uguns spēku un tā tālāk, viņiem bija atslēga.

⁶³ Neliels mājiens no Dieva kādam no tiem praviešiem, un nekas vairs nevarēja viņus apturēt. Viņam nevajadzēja darīt tā, kā Viņš reizēm dara ar mani, atkal un atkal bombardēt, un varbūt arī ar jums (es ceru, ka nē), bet man visu laiku saka: “Ej, izdari to,” bet tu visu laiku stodies, “pēc tam dari *šito*,” un “atgriezies un izdari to atkal, tu neizdariji to pareizi.” Tikai vienu nelielu mājienu! Vienkārši, viņi vienkārši jūta, kā Gars viņiem sacīja: “Lūk, kas ir jāizdara,” un nekas nevarēja viņus apturēt. Brāli, viņi—viņi—viņi aizbāza lauvu mutes, viņi izbēga zobens asmens, viņi apdzēsa uguni, ko tik viņi nedarīja. Tikai neliels mājiens no Dieva, jo viņi turēja savā rokā atslēgu, to varenā ticību! Viņi darīja Dieva darbus, jo nekas nevarēja viņus apturēt. Ak, cik godpilni!

⁶⁴ Kā viens jauns cilvēks atnāca pie viena padzīvojuša brāļa, kurš bija dievbijīgs vecs vīrs, vecs Dieva pravietis. Un viņš dzirdēja, kā tas cilvēks pastāvīgi liecina, pastāvīgi stāsta par Dieva labestību un par Dievu, un par Kristu, un, vienkārši visu laiku runāja. Visbeidzot, to jauno cilvēku vajadzēja iesvētīt kalpošanā, tāpēc viņš atnāca pie šī gudrā vecaja, un viņš tam sacīja: “Ser, es gribu uzdot tev jautājumu.”

Tas sacīja: “Jautā, jaunais cilvēk.”

⁶⁵ Viņš sacīja: “Vai Kristus tev burtiski nozīmē tik daudz, kā tu To stāsti?”

⁶⁶ Viņš atbildēja: “Viņš man nozīmē vairāk, nekā man pietiktu elpas to izteikt!” Tā, lūk. Kas tas bija? Viņš bija atradis atslēgu.

⁶⁷ Tas jaunais cilvēks uz to atbildēja: “Ja tu visu to apgalvo un saki man, ka tev tā ir realitāte, tad es gribu iepazīt to pašu Jēzu tikpat reāli.” Kas tas bija? Viņš zināja, ka tam vecajam vīram bija atslēga, ar kuru tas varēja atslēgt un aizslēgt.

⁶⁸ Ziniet, atslēga, kas atslēdz, arī aizslēdz. Saprotat? Tu vari atrāsīt vai sasiet. Tā tas ir. Tā pati atslēga, kas aizslēdz, arī atslēdz. Atslēga, kas atslēdz, var arī aizslēgt. Pavisam noteikti, saprotiet, tāpēc ka tā griežas uz abām pusēm. Cik žēl, ka draudze to vairs nespēj saskatīt! Cik skumīgi, ka draudze ir pārdevusies ticības mācībām, kā mēs to esam izdarījuši šodien, un tagad aicina apvienoties.

⁶⁹ Mēs redzam, ka šobrīd varenā Romas hierarhija un pārējie grasās satīties, viņi grasās izmainīt dažas programmas. Es domāju, ka viņi neizmainīja; bet viņi vienalga to izdarīs, iedos katram priesterim pāvesta pilnvaras, lai—lai kur viņš arī nebūtu,

un tā tālāk. Cik žēl, ka draudze ir pārdevusies dogmām Vārda vietā. Saprotat? Lūk, kad viņi atstāja to atslēgu, tieši tad. Lūk, kāpēc šodien cilvēku vidū nenotiek lieli brīnumi un zīmes, kādi bija agrāk, viņi ir pazaudējuši to atslēgu! Jā, Durvis viņi pazīst, viņi zina, ka Durvis tur ir, taču nākošā lieta ir atslēga, lai tās Durvis atvērtu. Dārgumi atrodas aiz tām Durvīm. Tie ir aizslēgti, apslēpti no neticīgo acīm. Taču ticīgais, kam ir ticība un kas var paņemt ticības atslēgu, var tās Durvis atvērt. Tieši tā.

⁷⁰ Šeit pirms dažiem gadiem bija viens brālis misionārs, un viņš sajuta aicinājumu doties uz Āfriku. Tas bija jauns puisis ar sievu un diviem bērniem, ļoti skaistas meitiņas, abām bija apmēram septiņi vai astoņi gadi. Un tas nelika mierā to jauno puisi. Viņš bija kalpotājs, viņam bija laba draudze apvidū. Taču viņu visu laiku nelika mierā šis aicinājums, ka viņam “ir jābrauc uz Āfriku”. Un viņš lūdzās dienu un nakti. Viņš negribēja braukt. Bet Dievs visu laiku viņam runāja: “Tev ir jābrauc!” Un galu galā viņš nonāca līdz tam, ka viņš, pie galīgā lēmuma, ka viņam—viņam ir jābrauc!

⁷¹ Tāpēc viņš vērsās pie savas draudzes misionāru padomes un viņš sacīja: “Dievs ir aicinājis mani misionāru darba laukos dziļi Rodēzijas džungļos.” Bet tie džungļi ir apsēsti ar malāriju, drudzi un zem tādas dedzinošas saules, ar mēri, un ar spitālību, un visvisādām slimībām tajos džungļos, kur viņš grasījās uztaisīt. . . . pavadīt visu savu atlikušo dzīvi. Pārdeva savu māju un visu, kas viņam bija. Tāpēc misionāru padome gribēja viņu pārbaudīt, un viņi sacīja: “Vai tagad tu esi pārliecināts?”

Viņš sacīja: “Es esmu pārliecināts.”

⁷² Viņi sacīja viņam: “Cienītais, bet vai tu esi aizdomājies no šīs puses: tev taču ir divas skaistas meitiņas un tev ir jauka, jauna sieva, un ja tu vienkārši. . . . Varbūt tev labāk tikai aizbraukt, paskatīties, kā tur ir, bet pēc tam atgriezties atpakaļ?”

⁷³ Viņš sacīja: “Nē, Tas Kungs man pateica. Ak, tas ir tik reāli!” Viņš sacīja: “Tas Kungs mani ir aicinājis. Un man—man negribas atstāt savas mājas, man negribas atstāt savu draudzi un savus ļaudis, taču Tas Kungs ir aicinājis mani uz turieni, uz tiem džungļiem.”

⁷⁴ Bet tas sacīja: “Cienītais, vai tu zini, ka tavas meitiņas var saslimt ar dzelteno drudzi vai ar malāriju un no rīta jau būt mirušas?” Un viņš pieminēja dažādus cilvēkus, kuri bija zaudējuši savus bērnus, tos mazuļus, kad aizveda tos uz turieni, no tādām slimībām, pret kurām nebija vakcīnu. Un sacīja: “Iztēlojies spitālību, savu jauko sieviņu un abas meitiņas ar spitālību, un to karsto sauli un pārējo, ko tev vajadzēs pārdzīvot.” Sacīja: “Vai tiešām tev nav bailes no briesmām, vest savus bērnus un sievu uz tādu vietu?”

⁷⁵ Bet tas misionārs tur stāvēja, tas jaunais puisis, un asaram sāka lit pa viņa vaigiem, viņš pagriezās, viņš sacīja: “Mani brāji!

Lūk, kā es skatos uz Dieva aicinājumu,” viņš sacīja, “ja Dievs ir aicinājis mani uz Āfriku, tad maniem bērniem un ģimenei ir drošāk būt Āfrikā nekā jebkurā citā pasaules vietā.” Āmen. Kas tas bija? Viņam bija atslēga uz savu aicinājumu, viņam bija ticība tam, par ko viņš runāja. Ak, es nodomāju: cik drosmīgi pateikts! Kad es pirmoreiz to izdzirdēju, man sirds palēcās. Redziet, “ja Dievs ir aicinājis mani uz Āfriku, tad maniem bērniem tur, spītālības un sērgu, un visa pārējā vidū, viņiem tur ir drošāk nekā jebkurā citā vietā uz zemes.” Viņam bija atslēga. Lūk, kas ir vajadzīgs.

⁷⁶ Kad tev ir atslēga, nav nekādu baiļu, nav nekādu šaubu, nav nekādu jautājumu. Tev nav vajadzības jautāt par to citiem, tu konkrēti zini. Tu turi to rokā, tu zini, kas ir jādara. Āmen. Tu zini, kas un kā; tu zini, ka tās durvis atslēgsies. Tu esi pārbaudījis svirīņas un tu zini, ka tas ir tieši tas, kas vajadzīgs: kad tu ieliksi atslēgu, durvis plaši atvērsies.

⁷⁷ Ak, ja vien draudze satvertu tās atslēgas! Ja vien draudze satvertu tās ticības atslēgas, mēs varētu atvērt jebkuras durvis, jebkuru slimību, jebkuru sērgu, jebkuru gadījumu. Tas viss atvērtos mūsu priekšā, ja vien mēs satvertu šīs atslēgas. Tam cilvēkam bija atslēga no sava aicinājuma.

⁷⁸ Lūdzu, piedodiet par personīgu liecību. Es atceros, ka pirms kādiem piecpadsmit vai septiņpadsmit gadiem, kad Tas Kungs pateica man tur uz upes, kad Viņš nonāca tajā Uguns Stabā, Kura fotogrāfiju jūs redzat; un Viņš runāja uz mani, un Viņš pateica: “Tev ir jānes šis Vēstījums pa visu pasauli.”

Un es atceros, kā Viņš runāja uz mani Grīnsmilā.

⁷⁹ Un es aizgāju un izstāstīju to draudzes ganam, bet viņš man pateica, jautāja: “Billij, ko tu tovakar apēdi? Tu redzēji murgu.” Viņš sacīja: “Ej atpakaļ uz savu darbu. Tu strādā sabiedriskās apkalpošanas kompānijā, tev ir labs darbs, ej un dari savu—savu lietu, dēliņ.” Sacīja: “Tu redzēji murgu. Tu kaut ko biji apēdis.” Tas mani it nemaz neizsita no līdzsvara!

⁸⁰ Kad es sāku dziedāšanas dievkalpojumus, daudzi no jums šeit atceras manu Vēstījumu torīt, es sludināju par tēmu *Kā Dāvids devās satīkties ar Goliātu*.

⁸¹ Bet man sacīja, viņš pateica: “Mūsdienu zinātnes laikā, kad mums ir visvisādi medicīniskie pētījumi, kad mums ir vislabākie ārsti, kad draudzes jau sen ir aizmirsušas par Dievišķo dziedāšanu un to pārējo jau pirms daudziem gadiem, kā tad tu nostāsies tāda liela milža priekšā? Kā gan tu nostāsies priekšā tiem metodistiem, baptistiem, prezbiteriešiem un pārējiem, un pat pentakostiem, kuri jau sen par to ir aizmirsuši un ir iesliguši savās mācībās? Kā gan tu grāsies nostāvēt, kad tevi neatbalsta neviena konfesija un neviens cits? Ko gan tu darīsi, Bil?” Tā vai citādi tas mani it nemaz neizsita no līdzsvara, jo rokā es turēju

atslēgu! Es sacīju. . . Cilvēki sacīja: “Neviens tev nenoticēs. Tev neizdosies. Neviens tev nenoticēs.”

⁸² Es sacīju: “Man ir vienalga. Es zinu tikai vienu, Dievs ir mani aicinājis, un man ir jāiet, jo mani ir aicinājis Dievs.” Es turēju to atslēgu. Viņš bija mani aicinājis, Viņš bija man parādījis, Viņš bija man pateicis, un es redzēju Viņa Klātbūtni, kad Viņš mani pilnvaroja, un tur bija tā atslēga!

⁸³ Draudzes gans sacīja: “Tev ir septiņu klašu izglītība, un tu grasies sludināt un lūgties ķēniņu un monarhu priekšā?”

Es sacīju: “Tas ir saskaņā ar Viņa Vārdu!”

⁸⁴ Pirms gada aptuveni šajā laikā vai kādu nedēļu vai pāris agrāk, es biju atnācis šurp uz draudzi un izstāstīju jums, ka Tas Kungs Dievs parādīja man viziju par došanos medību braucienā, un ka es atradišu noteiktu dzīvnieku, kuram būs metru un septiņus centimetrus gari ragi. Un, ka atpakaļceļā, pēc tam, kad būšu dabūjis to dzīvnieku (kur tas gules, kādā tas būs stāvoklī), atpakaļceļā man bija jānošauj sudrab-brūno grizlilāci. Un es ierados tajā apvidū un runāju ar to cilvēku, un viņš pateica: “Es nepazīstu tādu dzīvnieku, kas tā izskatās. Bet, kas attiecas uz grizlilāci, es tos nekad neesmu redzējis.”

Es sacīju: “Bet viņam ir jābūt kaut kur šeit.”

⁸⁵ Un tā, viņš sacīja: “Tur, kur mēs dodamies, lāču vispār nav. Mēs kāpjām augšā pēc aitam, augstu virs meža līnijas.” Nu, es devos kopā ar viņu.

⁸⁶ Bet otrajā dienā tieši tajā vietā, tieši tur, kur pateica Tas Kungs, tur bija tas dzīvnieks. Tāpēc, kad es aizgāju un nošāvu to dzīvnieku, un kamēr mēs dirājām ādu un ragus, un tā tālāk, viņš sacīja: “Es gribu tev pajautāt. Pirms trīs dienām, kad mēs izgājām no nometnes, tu pateici man, ka pēc tam, kad tu nošausi šo zvēru, ka atpakaļceļā tu ‘nošausi sudrab-brūno grizlilāci.’”

Es atbildēju: “Tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS!”

⁸⁷ Sacīja: “Es nešaubos,” viņš sacīja, “jo mans brālis slimoja ar epilepsiju, bet tu nekad dzīvē nebiji viņu redzējis, bet, kad reiz tu atbrauci šurp un pateici man, ka tas puisis tiks dziedināts, kad es kaut ko izdarišu. Un viņš tika dziedināts.” Viņš sacīja: “Taču, brāli Branham, es gribu tev pajautāt,” viņš sacīja, “es redzu visu līdz pašai kalna apakšai, kur iet meža līnija, kur stāv tie zirgi. Un tur nekā nav. Tur nav ne zālītes, tur nav ne akmentiņa, tur nav nekā.” Ziemeļbriežu sūna, aptuveni piecus centimetru gara, virs meža līnijas, kādu jūdzi vai vairāk virs meža līnijas. Sacīja: “No kurienes tad tas lācis uzradīsies?”

⁸⁸ Es sacīju: “Dievs ir Javhe-jire. Ja Viņš pateica man, ka tur būs lācis, tad viņš tur būs.”

⁸⁹ Kāpjot lejup no kalna, gandrīz pēc katras noietās pusjūdzes, viņš sacīja: “Brāli Branham, tam lācim jau būtu jāparādās.”

Es sacīju: “Neuztraucies, viņš parādīsies.”

⁹⁰ Un, kad mēs atradāmies gandrīz piecsimt metru no tās vietas, kur bija zirgi, mums atkal vajadzēja atvilkt elpu, mēs nesām uz muguras smagos ragus un pārējo. Un viņš atkal pavērās apkārt, un es ieraudzīju viņa sejas izteiksmi, kad viņš uz mani paskatījās, it kā dziļi sirdi viņam būtu jautājums. Redziet, viņš *cerēja*, ka tas notiks, taču viņam nebija atslēgas.

⁹¹ Taču, tā vai citādi, caur Dieva žēlastību, Viņš vēl nekad nav mani pievilis. Kad Viņš pateica man, ka tur būs tas surdrab-brūnais, tad man bija atslēga. Es it nemaz par to nešaubijos, it nemaz. Es pagriezos pret viņu un es sacīju: “Bad, viņš būs.” Un tikko kā es pagriezos, tur stāvēja lācis [Pārtraukums lentas ierakstā—Tulk.] tieši virs mums, aptuveni pusjūdzi no mums.

⁹² Viņš aši uzvilka brilles, viņš sacīja: “Billij, ak vai, tas taču ir sudrab-brūns milzenis!”

⁹³ Redziet, tā atslēga, vizija, Tā Kunga Vārds, nekas nevar To izmanīt vai apturēt. Ne jau izglītība šovakar ir vajadzīga draudzei. Ne jau konfesija šovakar ir vajadzīga draudzei. Ne jau ticības mācība šovakar ir vajadzīga draudzei. Atslēga no Rakstiem, šim Durvīm, lūk, kas šovakar ir vajadzīgs draudzei. Bet tās Durvis ir Kristus, un Viņš ir Vārds. Ticība dzīvā Dieva Vārdam atslēdz jebkuras durvis.

Dievs, dāvā mums šo atslēgu. Dāvā mums šo atslēgu.

⁹⁴ Ebrejiem 12. nodaļā ir teikts: “Redzēdami mums visapkārt tik lielu pulku liecinieku, noliksim visu smagumu un neticību, kas tik viegli mūs sasaista.” Šeit ir teikts “grēks”, bet *grēks* ir “neticība”. Saprotat? Ir tikai viens grēks, tā ir neticība.

⁹⁵ Bet *grēks* nozīmē “netrāpīt mērķi”. Kā pie šaušanas: ja aizšauj garām, tad labāk noregulē savu ieroci, saprotiet, jo kaut kas nav pareizi. Tu netrāpīji mērķi. Redzi, atgriezies un pamēģini atkal. Saprotat? Tas nozīmē izlabot, tu netrāpīji mērķi. Ja tu gribi kļūt par kristieti un tāpēc pievienojies draudzei, tu neesi trāpījis mērķi. Ja tu gribi kļūt par kristieti un tevi ir aplacījuši “Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā”, tad tu neesi trāpījis mērķi. Labāk atgriezies atpakaļ. Tu netrāpīsi mērķi. Tu šausi garām, tas ir pavisam droši. Ir tikai viena Lieta, kas var noturēt nevainojamā līnijā, tie ir Raksti, Bībele, Vārds. Jo debesis un zeme zudis, bet Dieva Vārds nekad nezudis.

⁹⁶ Tāpēc satveriet atslēgu, ticību Vārdam! Un ar visu to ticību, ar kuru jūs ticat un it nemaz nešaubāties, jūs varēsiet atslēgt visas durvis, kas atrodas starp jums un to svētību, kuru Dievs tur jums ir sagatavojis. Lai Dievs mums palīdz iegūt šīs atslēgas, tāda ir mana lūgšana. Tagad nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

⁹⁷ Mūsu Debesu Tēvs, šovakar mēs pateicamies Tev, ka Tu esi devis mums atslēgu, ar kuru atslēgt mums glābšanu. Es—es pateicos Tev par to, Kungs, ka mēs esam glābti, un par to

atslēgu, kuru mēs līdz pat šim esam varējuši lietot. Taču, Dievs, dāvā mums ticību, ka katrs no šiem Vārdiem, kas ir rakstīti Tavā Grāmatā, ka tās ir mazās sviriņas, bet tās Atslēgas vārds ir Jēzus. . . tas ir, šo Durvju vārds ir Jēzus; un atslēga, saukta par ticību, pieskaroties katram Vārdam, atslēdz to. Tā nolaiž uz leju to sviriņu, un mēs varam ieiet tajā apsoliņumā. Debesu Tēvs, dāvā mums to atslēgu, lai mums būtu ticība Dieva apsoliņumiem, lai mūsu ticība neatslābtu, lai mēs būtu spējīgi kalpot Tev un tiem, ar kuriem mēs saejamies.

⁹⁸ Piedod katru mūsu neticības grēku, Kungs, un palidzi mums būt Taviem. Tagad mēs iesim pie vakarēdiena galda, un es lūdzu, Debesu Tēvs, lai Tu piedod mums visus mūsu pārkāpumus, lai mēs varētu ieiet sadraudzības priekā pie Dieva galda. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

⁹⁹ Mans brāli, māsa, ja jums ir atslēga uz Valstību, atslēga no tām Durvīm, atslēga uz glābšanu, lai Dievs palīdz jums atvērt durvis un ielaist Jēzu. Atļaujiet Viņam iedot jums to, ko jūs tā—tā vēlaties.

¹⁰⁰ Un tā, vēl tikai britiņu, pirms mēs izlasīsim par vakarēdienu, es gribu kaut ko pateikt, jo tas ir par vakarēdienu. Un, kad mēs nākam pie šī altāra, var atnākt tikai vienā veidā, un tas ir, ja mēs turam rokā šo ticības atslēgu, kas ļauj mums zināt, ka mūsu grēki ir piedoti. Bet, ja mums šis atslēgas nav, lai atvērtu tās Durvis, ka mūsu grēki ir piedoti, tad mums nav vietas pie Tā Kunga galda. Tāpēc ka tas, kurš ēd un dzer necienīgi, tas ēd un dzer sev par nosodījumu, neizšķirdams Tā Kunga miesu. Lūk, tā tas ir.

¹⁰¹ Droši vien mēs visi zinām, ka šodien ir valsts Vakarēdiena Diena. Šajā dienā visas draudzes ēd vakarēdienu. Tā ir valsts Vakarēdiena Diena it visur valsti. Un es nodomāju, ka būtu piemēroti pateikt dažus vārdus par vakarēdienu, pirms mēs to ēdisim, kamēr draudzes gans, ja viņš var, sagatavos lasījumam Rakstu vietas par kārtību pie Tā Kunga galda. Un tā, šis vakarēdiens. . . Lūk, man tam būs vajadzīgas tikai kādas desmit minūtes.

¹⁰² Šis vakarēdiens, ko mēs gatavojamies ēst, ir bijis vislielākais strīdu jautājums no visām Bībeles mācībām. Tas bija viņu. . . viens no pirmajiem strīda jautājumiem agrīnajā draudzē. Un šodien protestanti no episkopāļiem un metodistiem, un daudzas protestantu draudzes labprāt pieņemtu katoļu, Romas katoļu mācību, ja vien viņi varētu pārkāpt tam vakarēdiena neērtajam jautājumam. Bet viņi piekritis, ka priesteriem būtu jābūt precētiem un jākalpo, katoļu baznīca ir piekritusi tam vairākas reizes viņu konferencēs un sanāksmēs. Viņi tam piekrit. Un viņi ir vienisprātis jautājumos par dažādām lūgšanām un pārējo, protestantu draudze tam piekrit. Un katķismi, un pārējais, un dažās vietās neliels altāris, un katoļu baznīca ir gatava tam piekrist. Taču, kad lieta nonāk līdz vakarēdienam, tur viņiem

nesaskan. Ikviens, kas ir lasījis vēsturi, to zina. Taču, protams, kā es par to domāju, viņiem daudz kas būtu jāatmet, pirms es—es varētu to pieņemt, saprotiet, jo tas nav saskaņā ar Biblii.

¹⁰³ Taču par katoļu baznīcu es jums gribu pateikt vienu lietu. Vai jūs zināt, ka katoļu draudze pašā sākumā bija apustuliskā vasarsvētku draudze? Protams, bija! Tāds bija pats draudzes sākums. Un jūs redzat, cik tālu viņi—cik tālu viņi ir aizgājuši, viņi visu laiku ir ņēmuši nost no Vārda un injicējuši dogmu.

¹⁰⁴ Bet, ja pentakostu draudze pastāvētu vēl simts gadus, tad tā būs tālāk no Bībeles, nekā katoļu baznīca ir šodien, ja viss turpināsies kā šobrīd.

¹⁰⁵ Katoļu baznīcai bija vajadzīgi vairāki simti gadu, lai no Tā aizietu, trissimt gadu, no agrinās draudzes līdz Romas katoļu baznīcas organizācijai, kuru viņi dibināja. Un viņi satvēra, piesaistīja augstas amatpersonas un pārējo, un viņi nogrieza šo, bet ielika *to*, un atņēma *vienu*, bet pielika *otru*, un noņēma pagānu elkus un ielika kristiešu statujas, un vienkārši gāja ar *To* uz kompromisu, līdz nonāca līdz tam, kas viņiem ir šobrīd, Romas katoļu baznīca.

¹⁰⁶ Un protestantu pentakostu draudze savas pastāvēšanas piecdesmit gados, atkrizdami no tā, ar ko viņi sāka, pēc simts gadiem būs sliktākā stāvoklī nekā katoļu baznīca. Tā tas ir. Tas ir skaļi sacīts, bet vienkārši paskatieties, no kā viņi ir atkrituši. Viņi ir ieslīguši organizācijā, viņi ir sākuši iet pa tiešo uz kompromisu ar *to* un *šīto*, un visu pārējo. Un te nu tas ir, redziet, atkal atgriežas atpakaļ.

¹⁰⁷ Taču *komūnija* ir saukta par “Tā Kunga vakariņām”. Lūk, daudzi cilvēki, viņi grib ēst to no rīta. Bībelē nav teikts, ka tās bija Viņa *brokastis*. Un kā šodien šie cilvēki, kā gan viņi var saukt to par “Tā Kunga vakarēdienu”, bet paši tā nedara. Viņi ir atmetuši vārdu *vakariņas*, to izlaiduši un ir nosaukuši to par “pusdienām”, blēņas. Vakariņas!

¹⁰⁸ Un tā, Bībeles laikos tas vienmēr bija strīdīgs jautājums, toreiz tas bija strīdīgs jautājums. Cilvēki nepareizi izprata Tā Kunga vakarēdienu. Kad nāca pie galda, Pāvils sacīja tiem korintiešiem, ka viņi nāca un piedzērās pie Tā Kunga galda. Redziet, jau toreiz to nesaprata pareizi. Viņš sacīja: “Ja gribat ēst, tad ēdiet mājās.”

¹⁰⁹ Un vēl viena lieta, tika nepareizi izprasta tā būtība. Grēcinieki un cilvēki, kas dzīvoja grēkā, nāca un ēda vakarēdienu. Un to izprata nepareizi. Cilvēks dzīvoja ar savu māti, ar audžumāti, un draudze viņam par to bija pateikusi; bet vienalga ēda pie galda vakarēdienu.

¹¹⁰ Un viņu starpā bija šķelšanās, bet viņi vienalga ēda vakarēdienu. Viņš sacīja: “Es noprotu, ka jūs dzīvojat kā visi pārējie pagāni. Un starp jums ir—ir radušās domstarpības, kādas

ir jo īpaši Kēfas namā, un tā tālāk.” Sacīja: “Jūs dzīvojat kā visi pagāni.” Redziet, to saprata nepareizi.

¹¹¹ Vakarēdiens vienmēr ir saprasts nepareizi. Lūk, es varētu runāt par to stundām ilgi, taču mums ir jānovada šis vakarēdiens un kāju mazgāšana. Bet kāju mazgāšanu gluži vienkārši ir vispār atmetuši, izņemot dažas konfesijas. Daudzi pentakosti ir pilnībā no tā atkāpušies. Saprotat? Bet Bibelē tas vienalga ir, tieši tā, kā tas bija uzrakstīts. Saprotat?

¹¹² Lūk, Roma nesauc to par “vakarēdienu”. Viņi to sauc par “misi, svēto misi”. Viņi neēd vakarēdienu, viņi ēd misi. Tā ir mise, bet mise, protams, atņem vakarēdienam tā isteno nozīmi. Ar *misi* ir domāta “cerība”. Viņi pieņem misi, cerēdami, ka (izpildot šo misi) Dievs piedos viņiem viņu grēkus, ēdot “burtisku Kristus ķermeni, kuru priesteris pārverš par Kristus Ķermeni un Asinīm,” uzņem to, cerēdami, ka šādi Dievs atlaidīs viņiem grēkus. Tā ir mise.

¹¹³ Protestanti to sauc par “vakarēdienu”. Vakarēdiens nozīmē “pateicība”. Ka protestants. . . Katolis uzņem misi, mises laikā cerēdams, ka Dievs piedos viņam viņa ļaundarību. Protestants pieņem to pateicībā par to, kas jau ir izdarīts caur komūniju ar Dievu; esot komunikācijā ar Viņu, ka tas jau ir izdarīts. Katolis cer, ka tas notiks, bet protestants saka, ka tas jau ir noticis. Katolis nezina, vai viņa grēki ir piedoti; protestants apliecina, ka tie jau ir piedoti, ka viņš ir brīvs. Bet vakarēdiens ir komunikācija ar Dievu. Un mēs uzņemam šos simbolus nevis *cerībā*, ka mūsu grēki ir piedoti, bet tie *jau ir* piedoti. Tāpēc ka tas. . . Viena lieta ir cerība, bet ticība ir kas cits. Viens cer, ka viņam ir taisnība; bet otrs zina, ka viņam ir taisnība. Saprotat? Tas otrs, viens cer, jo viņš nezina, uz kā viņš stāv; tas otrs zina, ka viņam ir taisnība, jo viņš zina, ko ir pateicis Dievs. Lūk, tā. Lūk, kur ir atšķirība. Tāpēc ka tad, kad tu tikai ceri, esi piesardzīgs; taču, kad tu zini, tad uz priekšu. Saprotiet, tad tu esi komunikācijā ar Dievu. Protestants ir, viņš saka, ka viņam ir piedots un viņš to zina; katolim ir mise, viņš cer, ka viņam tiks piedots. Lūk, kā tas ir: viens ir ubags, kas cer, ka viss būs labi, saprotiet; otrs ir ubags, kas pateicas par to, kas jau ir izdarīts. Tie abi ir ubagi. Taču viens lūdzas, cerēdams, ka viņš to dabūs; bet tas otrs ubags zina, ka viņam tas jau ir, un pateicis Viņam, ka tas viņam ir iedots. Lūk, kur ir tā atšķirība. Lūk, kas ir vakarēdiens. Tieši tā. Viens cer, ka viņam ir piedots; bet otrs zina, ka viņam ir piedots, un pateicas par to.

¹¹⁴ Un tā, vakarēdiens ir kristiešiem, kas ir dzimuši no augšas no Dieva Gara. Bet *dzimt no augšas* ne vienmēr nozīmē to, ka tev ir Svētais Gars. Un tā, atcerieties. Lūk, daudzi tā māca. “Es nezīnu, kurš māca tādā veidā,” kā tovakar no šīs kanceles sacīja vecais brālis Arganbraits, saprotiet. Taču atdzimšana nav kristība ar Svēto Garu. Raksti to neapstiprina, es nedomāju, saprotiet, kā nu es to redzu. Saprotat? Es ticu, ka tu esi dzimis no augšas. . .

¹¹⁵ Un tieši tāpēc es lietoju vārdu kristība Jēzus Kristus Vārdā, taču nevis atdzimšanai. Lūk, pentakostu, apvienoto pentakostu draudze krista Jēzus Kristus Vārdā atdzimšanai. Es tādai lietai neticu. Lai jau dara, ja viņi tā grib. Taču es ticu, ka Pēteris sacīja, ka sākumā “atgriezieties no grēkiem”. Ūdens neatlaiž grēkus. Šādi sludina “Kristus Baznīca”. Taču es uzskatu, ka ir atgriešanās no grēkiem, dievbijīga nožēla; *atgriešanās no grēkiem* nozīmē “apgriezties, iet atpakaļ”, tu neesi trāpījis mērķi, “sāc visu no sākuma”. Sākumā izdariet to! Bet tava kristība ūdeni ir tikai ārējs apliecinājums tam, kas jau ir noticis tevī, ka tu esi pieņēmis Kristu kā savu Glābēju.

¹¹⁶ Droši vien šodien šeit ir tikai šī draudze, cik nu es zinu; es šeit neesmu pietiekami bieži, lai zinātu, kurš nāk un kurš nē. Mani šeit nesen pakritizēja par to, ka šeit baseinā es kristīju vienu vīrieti, cilvēku gados. Un es braucu pie viņa, tas bija labs vecs vīrs. Man bija taš gods atvest pie Kristus visu viņa ģimeni, viņi visi ir kristieši. Šis vecais vīrs bija jauks večuks, un viņš man iepatīkās, tāpēc es aizbraucu pie viņa, un es viņam sacīju: “Papu, kāpēc tu negribi kļūt par kristietiem?” Viņš mani mil.

¹¹⁷ Viņš atbildēja: “Brāli Branham, es kļūšu par kristietiem, kad spēšu kļūt pietiekami labs.”

¹¹⁸ Es sacīju: “Es pateikšu, ko tev darīt, Papu. Tu tā kārtīgi pameklē, līdz atradīsi, kur tu vari kļūt pietiekami labs, un tad pasaki man, kur tā vieta ir, es arī gribu uz turieni aiziet.” Es sacīju: “Kristus neatnāca, lai izglābtu labus cilvēkus. Viņš atnāca, lai izglābtu sliktus cilvēkus.” Ja tu domā, ka esi labs, tā tad Viņš neatnāca, lai izglābtu tevi. Viņš atnāca izglābt tos, kuri, kā Viņš zina, ir slikti. Saprotat? Kristus nomira, lai izglābtu grēciniekus. Saprotat? Es es sacīju: “Papu, ir kāda robežlīnija.”

Viņš sacīja: “Nu, es taču smēķēju tās cigaretes.”

Es sacīju: “Es par tām pat nerunāšu.”

Viņš sacīja: “Es esmu mēģinājis to atmest, brāli Branham.”

Es sacīju: “Labi, bet mēs nerunāsim par cigaretēm.”

Viņš sacīja: “Nu, kad es varēšu . . .”

¹¹⁹ Es sacīju: “Nevajag—nevajag par tām vairs runāt, aizmirsīs par tām. Es gribu tev ko pajautāt.”

Viņš sacīja: “Labi, ko tad?”

Es pajautāju: “Vai tu tici, ka ir Dievs?”

¹²⁰ Viņš atbildēja: “Protams, es tam ticu.” Sacīja: “Man šķiet, es ticu tam tikpat stipri, kā tu, brāli Branham.”

¹²¹ Es jautāju: “Vai tu tici, ka tas pats Dievs atstāja Savu stāvokli un kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū Jēzus Kristus Personā, lai izglābtu cilvēku?”

Viņš sacīja: “Jā, es tam ticu.”

“Un ka Viņš nomira, lai izglābtu tādus grēciniekus, kāds esi tu un esmu es?” Saprotat?

“Jā, es tam ticu.”

122 Es sacīju: “Lūk, tieši tā tas ir. Mēs visi šeit atrodamies vienā lielā ēkā, un mēs esam cietumā, un es nevaru nostāties, lūk, šajā stūrī un pateikt: ‘*Tas* palīdzēs man tikt ārā no cietuma,’ nostāties, lūk, tajā stūrī un pateikt: ‘*Šitas* palīdzēs man tikt ārā no cietuma,’ mēs visi esam vienādā stāvoklī. Un katrs cilvēks, kas ir dzimis šajā pasaulē, ir dzimis grēkā, veidots nelikumībā, ir nācis pasaulē, runādams melus. Jau no paša sākuma viņš ir atkritējs.”

123 Nesen kāds jautāja, viņš sacīja: “Brāli Branham, ja... vai būtu kaut kāda atšķirība starp Ādamu un Ievu un viņu bērniem šodien, ja viņi visi būtu kaili, staigādami... Vai—vai viņu ķermeņi būtu vienādi?”

124 Es atbildēju: “It nemaz.” Mēs braucām mājās pēc vāveru medībām, brālis Freds un es, un tie pārējie. Es sacīju: “Nē, viņi nebūtu vienādi.”

125 Sacīja: “Vai tu gribi pateikt, ka Ieva nebūtu tāda sieviete kā viņas meitas, bet Ādams nebūtu tāds vīrietis kā viņa dēli?”

Es sacīju: “Daudzējādā ziņā, jā, taču attiecībā uz fizisko daļu, ne visā.”

Viņš sacīja: “Kāda tad būtu tā atšķirība?”

126 Es sacīju: “Viņiem nebūtu nekādas nabas. Viņi bija radīti. Pareizi. Viņi nebija ne pie nekā piestiprināti.”

127 Kamēr vien tā ir visiem, kas piedzimst šajā pasaulē, tas parāda, ka tas ir atkritējs jau no paša sākuma. Tā tas ir. Es sacīju: “Protams, atšķirība ir. Viņiem nebūtu nabas. Viņi nebija savienoti ar sievieti, lai parādītos šai pasaulē.” Saprotiet, Dievs viņus radīja.

128 Un tā, es turpināju: “Es gribu kaut ko pateikt. Katrs cilvēks ir šajā cietumā, kurš tad ir svēts? Kurš tad ir tas, kas nav dzimis caur seksu? Kurš tad ir tas, kas var palīdzēt otram, neskatoties uz to, kas viņš ir? Mēs visi esam tajā pašā cietumā. Taču Dievs Pats kļuva par vienu no Savām radībām un atnāca nevis caur seksu, bet caur svētajām Asinīm, kuras Viņš Pats radīja, un ar šīm Asinīm Viņš mūs izpirka.” Es pajautāju: “Papu, vai tu tam tici?”

Viņš sacīja: “Es tam ticu.”

129 Es sacīju: “Kristus nomira par tādu sliktu cilvēku, kāds esi tu. Ir tikai viens ceļš. Pats tu neko izdarīt nevari. Viņš to piedāvā tev. To nav iespējams nopelnīt. Tu nevari izdarīt neko, lai to iegūtu. Viņš vienkārši tev to dod. Vai tu pieņemsi to, ko Viņš ir izdarījis tevis dēļ, lai pasargātu tevi no elles?”

130 Viņš sacīja: “Es to pieņēmu.” Viņš sacīja: “Bet, ja vien es varētu tikt vaļā no tām cigaretēm!”

131 Es sacīju: “Cigaretes pašas par sevi parūpēsies. Tu tikai. . . es tev nepieprasu. Es neesmu legālists. Es ticu žēlastībai. ‘Visi, kurus Mans Tēvs Man ir devis, atnāks pie Manis.’” Es sacīju: “Ja vien tu tici tam no visas sirds!”

Viņš sacīja: “No visas sirds, es tam ticu.”

132 “Tādā gadījumā, vai tu pieņemsi to uz tāda pamata, ka tu neesi tā cienīgs, bet Viņš ir Tas cienīgais? Neskaties uz sevi; skaties uz Viņu, jo sev tu neko nevari izdarīt. Skaties uz To, Kurš ir kaut ko izdarījis priekš tevis. Kā tad ar Viņu?”

“O-o,” viņš sacīja, “Viņš ir cienīgs.”

Es sacīju: “Tur jau ir tā lieta, tad pieņem to, ko Viņš tev dod.”

Viņš sacīja: “Es pieņemu.”

133 Un es kristīju viņu Jēzus Kristus Vārdā. Un viņš no turienes iznāca un piesmēķēja cigareti.

134 Pirms dažām nedēļām es biju pie viņa mājās. Viennakt es ieraudzīju viziju par nocirstu mūžzaļu koku, tas bija apgriezts ar vainagu uz leju. Es ieraudzīju, ka pie tā ir piesisti dēļi. Uzmanību piesaistīja pirmspēdējais dēlis. Un zem šī dēļa, tieši pie pašas tā malas, kurš, lūk, *šādi* rēgojās, tieši tur bija nolūzis koks. Un Balss sacīja: “Tam bija jābūt tev,” vai arī, “Tā vietā būtu bijis tu.” Bet vectēvs Kokss bija nokritis, savainodams, lūk, *šajā* vietā muguru. Un tā, nākamajā rītā, kad viņš gulēja gultā, viņam atnesa cigaretes, bet viņam bija zudusi jebkāda vēlēšanās. Pirms dažām nedēļām! Viņš tās vairs rokās nav ņēmis, vispār tās negrib vai jebko tādu. Saprotat? Bet biju redzējis viņu agrāk, kad viņam visas rokas bija dzeltenas, pirms dažām nedēļām, no cigaretēm, bet tagad viņš pat smaku vairs nevar ciest. Lieciet to galveno pirmajā vietā! Necentieties kļūt labi; jūs jau no paša sākuma esat slikti un neko nevarat izdarīt. Ir atdaloša robežlīnija, un visi cilvēki atrodas tajā pusē.

135 Lūk, kad es piedzimu šajā pasaulē, tas notika caur mana tēva un mātes svēto laulību; viņas klēpi bija olņica, bet mana tēva dziedzeros bija asins šūniņa. Mana dzīvība ir no tās asins šūniņas (nevis no manas mātes olņicas), no mana tēva asins šūniņas. Un, kad tā asins šūniņa nokļuva istajā vietā, lai satiktos ar olņicu, kad tas notika, Dievs ir devis labai pavēli iedot man ķermeni. Un, kad es tad piedzimu šajā cilvēku rasē, tad man tika dota iespēja kļūt par domājošu cilvēku, kādi ir cilvēki, lai es varētu vadīt automašīnu un darīt to, ko dara cilvēki, staigāt, sarunāties, vadīt automašīnu un tā tālāk. Man tas bija dots, jo es piedzimu cilvēku ģimenē, un man tika dotas prāta spējas, lai es būtu cilvēks.

136 Lūk, kad es piedzimu Dieva ģimenē, es parādījos, pateicoties Asinīm, Asinis deva man Dzīvību. Un pēc tam, kad es atdzīvojos

Kristū, Viņš kristīja mani ar Svēto Garu un spēku, lai es būtu Dieva dēls. Lūk, līdzīgi, kā es varu staigāt, runāt kā cilvēks, stūrēt mašīnu kā cilvēks, lūk, kad es saņemu Svēto Garu, es saņemu spējas izdzīt ļaunos garus, runāt jaunās mēlēs, sludināt Evaņģēliju, dziedināt slimos. Es esmu kristīts! Nevis piedzimis; bet kristīts!

Augšistabā viņi savācās,
Visi Viņa Vārdā lūgdamies.
Viņi tika Svētā Gara kristīti,
Un spēks kalpošanai atnāca.

¹³⁷ Āmen. Jūs ticat Mūžīgajai Dzīvībai un atdzimstat no augšas caur jūsu ticību. Jēzus sacīja Svētā Jāņa 5:24: “Kas Manus Vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība,” nevis Svētais Gars, vienkārši viņam ir mūžīga dzīvība. Viņš ir piedzimis Dieva ģimenē. Un tad tiek kristīts Svētajā Garā ar saprātīgas ticības spēku, lai ticētu Evaņģēlijam un liktu Tam darboties, un liktu darboties Tam pareizi. Āmen. Tad viņš rīkojas kā Dieva dēls. Tad viņš izdzen ļaunos garus. Jēzus sacīja: “Šīs zīmes tiem sekos!” Saprotat? “Manā Vārdā tie izdzīs ļaunos garus, runās jaunās mēlēs, ņems rokās čūskas, dzers nāvējošas lietas.” Redziet, caur Svēto Garu viņš saņem spēku to visu darīt.

¹³⁸ Lūk, kad Viņš devās prom, Viņš sacīja: “Man ir labāk, ja Es aizeju. Jo, ja Es neaiziešu, Svētais Gars neatnāks.” Saprotat? Bet, kad Viņš atnāks, tad Viņš pārmetīs pasaulei par grēku un iemācīs taisnīgumu, un rādīs jums nākotni (tās ir vizijas). “Viņš ņems to, ko Es jums mācīju, un atvers jums to.” Tie paši vārdi, kad Viņš atnāca. . . Neviens nevar saprast Vārdu bez kristības ar Svēto Garu. Bet, kad cilvēks saka, ka viņš ir saņēmis kristību ar Svēto Garu, bet apšaubā Vārda patiesumu, tad kaut kas nav kārtībā.

¹³⁹ Pāvils bija Jaunās Derības kritiķis. Viņš nebija. . . Jaunā Derība vēl nebija uzrakstīta. Pāvils bija kristietības kritiķis, Sauls. Bet, kad viņš saņēma Svēto Garu, viņš devās uz Āziju uz trim gadiem un pētīja Rakstus, jo viņš bija mācījies pie Gamaliēla, pie liela skolotāja. Kad pēc četrpadsmit gadiem viņš atgriezās, viņš atnāca uz Jeruzālemi satikties ar Pēteri, un izrādījās, ka viņiem bija viens un tas pats Evaņģēlijs, Vārds pēc Vārda. Tas pats Dievs, kurš lika Pēterim sludināt Vasarsvētku dienā un pateikt, lai viņi atgriežas no grēkiem un kristās Jēzus Kristus Vārdā, tas pats Svētais Gars atvēra to Pāvilam, un viņš pateica tiem cilvēkiem Apustuļu darbu 19. nodaļā, kad viņus jau reiz bija kristījis Jānis, sacīja: “Jums ir atkal jāpārkristās Jēzus Kristus Vārdā.” Saprotat?

¹⁴⁰ Redziet, Svētais Gars stingri turas pie Rakstiem. Tieši ticība Tam atslēdz ikvienu noslēpumu. Āmen! Bībelē ir teikts, Pirmajā Jāņa vēstulē 5:7: “Trīs dod liecību Debesis: Tēvs, Vārds (kas bija Kristus) un Svētais Gars. Šie trīs ir Viens.” “Un trīs liecina uz zemes: ūdens, Asinis, Gars. Šie trīs nav viens, bet viņi ir

vienisprātis.” Lūk, tev nevar būt Tēvs, ja tev nav Dēla; tev nevar būt Dēla, ja tev nav Svētā Gara; Tie ir Viens. Bet tu vari būt taisnots, būdams bez svēttapšanas; un tu vari būt izgājis svēttapšanu, bet būt bez Svētā Gara. Svēttapšana ir caur Asinīm, caur Asinīm atnāk Dzīvība. Saprotat? Bet Svētais Gars ir Dieva spēks, saprotiet, tas spēks, kas ir dots draudzei.

¹⁴¹ “Jūs saņemsiet” (ko?) “spēku,” Apustuļu darbi 1:8, “pēc tam, kad pār jums nonāks šis Svētais Gars. Jūs saņemsiet spēku!” (Nevis “jūs piedzimsiet no augšas”.) “Jūs saņemsiet spēku, kad pār jums būs nonācis Svētais Gars. Tad jūs būsiet Mani liecinieki Jeruzālemē, Jūdejā un Samarijā, līdz pašam pasaules galam.” Redzat? Tu saņem spēku pēc tam, kad esi saņēmis Svēto Garu. Taču sākumā tev ir jāsaņem Svētais Gars, un tas ir Dieva spēks, saprotiet, lai izpaustu un demonstrētu. Tu—tu . . . kā tu kļuvi par cilvēku un iemācījies runāt, staigāt un darīt to, ko dara cilvēks; kad tu saņem kristību ar Svēto Garu, tev tiek dots spēks rīkoties kā Dieva dēliem un meitām. Nav brīnums, ka cilvēki šodien šādi izturas un rīkojas, viņi vēl nav piepildīti ar Svēto Garu. Ja viņi būtu piepildīti, tad viņi uzvestos citādāk. Viņi apgalvo, ka ir piepildīti, taču Jēzus sacīja: “Pēc viņu augļiem viņus atpazīsiet.” Kā gan jūs varat šādi rīkoties, saprotiet, tas viss ir ļoti šaubīgi. Saprotat? Bet atgriezieties pie faktiem!

¹⁴² Lūk, ja jūs dzīvojat kārtīgi un apgalvojat, ka esat kristieši, tad šovakar mēs jūs ielūdzam pie Tā Kunga galda. Šodien, protams, vakarēdienu ēd it visur šai valstī, vieni dara tā, bet citi citādāk. Taču es domāju, ka vislabāk ir to darīt, ievērojot Rakstus, tieši tā, kā viņi darīja Rakstos. Es domāju, ka tas būtu pietiekami.

¹⁴³ Brāli Nevil, vai tev ir tava Bībele? Tagad brālis Nevils izlasis Rakstus.

[Brālis Nevils saka: “11. nodaļa, Pirmā Korintiešiem, sākot no 23. panta.”—Tulk.]

[Jo no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju: ka Kungs Jēzus tanī naktī, kad tas tapa nodots, ņēma maizi,]

[un, kad bija pateicies, pārlauza un sacīja: ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota; to dariet Mani pieminēdami.]

[Tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena un sacīja: šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs. To dariet, cikkkārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami.]

[Cikkkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk.]

[Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un asinīm.]

[*Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera.*]

[*Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu.*]

[*Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu un diezgan daudz ir aizmigušu.*]

[*Ja mēs paši sevi pārbaudītu, tad netiktu sodīti.*]

[*Bet sodīdams Tas Kungs grib mūs pārmācīt, lai ar pasauli netopam pazudināti.*]

[*“Lai tas Kungs svēti Viņa Vārda lasīšanu.”*]

¹⁴⁴ Tas vienmēr ir tik svēti, tik sakrāli; es domāju, ka mums tagad būtu jānoliec savas galvas klusā lūgšanā. Jūs lūdziet par mani, es lūgšu par jums. Lūgsimies viens par otru, lai Dievs ir žēlīgs mums, necienīgām radībām, kas tūlīt piedalīsies šajā svarīgajā svētajā Vakarēdienā mūsu Kunga nāves piemiņai.

¹⁴⁵ [Brālis Branhams kādu laiku klusē lūgšanai. Pārtraukums magnetafona lentes ierakstā—Tulk.] Šo grēksūdzes lūgšanu mēs pienesam Tev, mūsu Tēvs, uz Tava zelta altāra, līdz ar mūsu Upuri, Kungu Jēzu. Mēs lūdzam to Viņa Vārdā. Āmen.

¹⁴⁶ Un tā, manuprāt, vecaji nostāsies savās vietās un viņi... draudzē, un viņi vedīs klāt cilvēkus, rindu pēc rindas, vakarēdienam. Vienmēr aizdomājos par šo dziesmu:

Dārgais mirstošais Jērs, Tavas dārgās Asinis
Nekad nezaudēs savu spēku,
Līdz visa izpirktā Dieva Draudze
Būs glābta, lai nedarītu grēku.

Nolieksim mūsu galvas.

¹⁴⁷ Žēlsirdīgais un Svētais Tēvs, Jehova, varenais Visuvarenais, atsūti Savas svētības pār Taviem ļaudīm, kamēr mēs esam gaidās. Piedod mūsu grēkus. Un tagad mēs pienesam Tev šo vakarēdienu, šo vīnu, šīs izaudzētās vinogas, tās ir izspiedušas kalpotāju rokas. Un tās tika uztaisītas par vīnu tam mērķim, kuram mēs tagad to nesam pie Tevis, lai tas būtu mums kā mūsu Kunga Jēzus Kristus Asiņu simbols. Es lūdzu Tevi, Tēvs, lai tu svēti šo vīnu šim mērķim. Piedod katru mūsu grēku. Un lai katrs cilvēks, kas uzņems šo vīnu savā ķermenī, lai viņš saņem no Tevis veselību, stiprumu un glābšanu. Dāvā to, Kungs. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

¹⁴⁸ Bibeles saka, ka tad, kad Viņš salauza maizi un to svētīja, sacīja: “Ņemiet un ēdiet, tas ir Mans Ķermenis, kas tiek laužts jūsu dēļ. To dariet Mani pieminēdami.” Un, kad mēs uzņemam šos mazos maizes, košera, gabalus, kas tiek taisīti bez rauga, to taisa kristieši, tas tiek taisīti, jo tas—tas simbolizē Kristus Ķermeni. Mēs saprotam, ka—ka tieši mācekļi Kristus laikā jeb draudzes laikā bija tie, kas ņēma tās sastāvdaļas un sagatavoja

vakariņas pēdējā vakarēdienā, pēdējā Kristus vakarēdienā. Un viscaur Bibelē tie bija mācekļi, kas kalpoja ar to visu cilvēkiem. Un šodien mūsu laika mācekļi, mūsu brāļi šeit draudzē, šī Darba mācekļi, kalpo cilvēkiem. Un viņi paņems šos gabaliņus un dos tos cilvēkiem.

¹⁴⁹ Un tā, kad jūs ēdisiet šo maizi, atcerieties, tā simbolizē Jēru. Pirms daudziem, daudziem gadiem, kad Israēlā Jēru cepa uz uguns un ēda kopā ar rūgtajām zālēm, cilvēki ieguva spēku; viņu apavi nenonēsājās, viņu drēbes nenonēsājās visas klejošanas laikā, līdz viņi sasniedza apsolīto zemi. Lai Dievs uztur mūs veselus, laimīgus, kalpošanā Viņam, līdz mēs sasniegsim Apsolīto Zemi, kuru Viņš ir devis mums.

Lūgšim.

¹⁵⁰ Žēlsirdīgais Debesu Tēvs, kad es šovakar runāju par šo Svēto, svētīto mūsu Kunga Ķermeni, kurā dzivoja Dieva personas pilnība, kad es aizdomājos par to, ka šis Ķermenis bija salauzts un—un satriekts, un tecēja Asinis, Viņa mugura un Viņa ribas izspiedās, it visur uz Viņa muguras bija pātagas pēdas; kad es aizdomājos par to, ka to visu simbolizē šī grumbuļainā, salauztā maize, tas atkal aizskar mūsu sirdis, mēs šodien uzliekam savas sirdis, Kungs, uz Tava altāra. Piedod mums, ak, Dievs. Un lai šī salauztā maize, kad tā nonāks šo Tavu kalpu mutēs, lai viņi apzinās, ka šis Tavs dārgais Ķermenis bija sasists un savainots, un ar šīm rētām mēs esam dziedināti. Dāvā to, Kungs. Svēti šo košera maizi tās paredzētajam mērķim. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

Britiņu uzgaidiet.

¹⁵¹ Tas nav slēgts vakarēdiens. Katrs ticīgs kristietis ir laipni gaidīts pie Tā Kunga galda, lai būtu sadraudzībā ar mums...?...

62-1007 Atslēga no tām Durvīm
Branhama dievnams
Džefersonvila, Indiāna ASV

LATVIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org